

Arrest

nr. 237 353 van 23 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.-C. RECKER
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2020.

Gehoord het verslag rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DESGUIN, die *loco* advocaat A.-C. RECKER verschijnt voor verzoeker, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 21 juli 2018 België binnen met zijn paspoort en verzoekt op 8 januari 2019 om internationale bescherming. Op 20 september 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 23 september 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, M. R. G. (...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op (...) 1960. U bracht een groot deel van uw jeugd door in Gamarra (departement Cesar). Toen u zo'n elf jaar oud was werd uw vader, een liberaal-socialist, voor uw ogen vermoord omwille van zijn politieke overtuiging. Op uw 18de verhuisde u naar Bogota voor enkele jaren, waarna u naar Medellín trok voor een religieuze missie van één jaar. Hierna keerde u even terug naar Gamarra, om u vervolgens in Santa Marta te vestigen waar u in 1984 uw middelbare studies afwerkte. Nadien ging u opnieuw naar Bogota, waar u bleef wonen tot 2004. U studeerde onder meer nog Engelse en Spaanse taalkunde en volgde ook een opleiding tot apotheker. Daarnaast verdiepte u zich in poëzie en muziek, en schreef u liedjes en gedichten. Twee van uw liedjes werden opgenomen door de zanger (...), en zelf nam u ook een CD op.

Eind 2004 of begin 2005 trok u om professionele redenen naar Cartagena del Chairá in het departement Caquetá, waar op dat ogenblik strijdkrachten van de FARC actief waren. U ging er onder meer artistieke activiteiten uitvoeren voor de militaire radiozender Colombia Stereo. Uw liedjes werden regelmatig afgespeeld op de zender, en waren niet alleen door de dorpelingen maar ook door de guerrillabeweging in het woud te horen. Eén van uw liedjes (genaamd xxx) werd door de FARC-leden echter verkeerd geïnterpreteerd, en op een dag werd u door twee van hen geïntercepteerd. Ze zeiden dat u het grondgebied moest verlaten, anders zouden ze zowel u als uw familie vermoorden. Hierop gingen u en uw familie voor korte tijd terug naar Bogota, waarna jullie een paar maanden in het appartement van uw zus in Bucaramanga spendeerden. In september 2005 vertrok u vervolgens naar Venezuela, omdat het destijds voor Colombianen gemakkelijk was om dit land binnen te komen. U vroeg er asiel aan samen met uw vrouw en kinderen en verkreeg een tijdelijke verblijfskaart die elk jaar verlengd werd. In 2006 sloten u en uw gezin zich aan bij de Mormoonse kerk in Venezuela en werd u ook priester.

In 2008 of 2009 besloot u Venezuela opnieuw te verlaten omdat u in de pers las dat de guerrillastrijders vanuit Colombia de grenzen aan het oversteken waren en u bang was dat men u daar ook ging vinden. Samen met uw gezin trok u via Manaus (Brazilië) naar Frans Guyana, waar jullie eveneens asiel aanvroegen. Dit werd echter geweigerd waardoor u geen andere optie zag dan terug te keren naar Venezuela in 2010. U ging er opnieuw aan het werk maar voelde u nooit op uw gemak. Bovendien werd u in 2012 bedreigd door twee leden van de Tupamaros, een guerrillabeweging gelinkt aan de Chávez-regering. Ze beschuldigden u ervan een spion te zijn voor de Verenigde Staten, vanwege uw activiteiten voor de Mormoonse kerk, en zeiden dat u weg moest of dat ze anders u en uw familie zouden vermoorden. In september 2012, enkele maanden na deze bedreiging, keerde u samen met uw gezin terug naar Bogota. U opende er een eigen apotheek en zette ook uw artistieke activiteiten verder. U zag in uw wijk echter vaak onbekende, verdachte, gezichten en mannen die u lang aankeken, waardoor u zich er niet veilig voelde. In maart 2018 kwamen er bovendien twee mannen uw apotheek binnen. Ze zagen eruit als militairen en deden u denken aan de Tupamaros die u eerder bedreigd hadden in Venezuela. Ze spraken ook met een Venezolaans accent en zeiden "eindelijk hebben we de spion gevonden", waarop ze weer weggingen. Enkele dagen later kreeg u een hartaanval en werd u ongeveer een maand lang gehospitaliseerd. Nadien ging u opnieuw aan de slag in uw apotheek en begon u manieren te zoeken om Colombia te verlaten.

In juni 2018 nam u het vliegtuig naar Frankrijk en reisde u verder tot in Toulouse waar één van uw dochters woont. U bleef daar ongeveer een maand en kwam midden juli 2018 eveneens met het vliegtuig naar België. U trok in bij uw zus die in Brussel woont, en bijna zes maanden later, op 8 januari 2019, wendde u zich tot de Belgische asielautoriteiten en diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van dit verzoek legde u de volgende documenten neer: uw originele Colombiaanse paspoort en identiteitskaart, uw Colombiaanse rijbewijs, verschillende bewijsstukken van uw asielaanvraag in Frans-Guyana, attesten van de Mormoonse kerk in verband met uw doop en priesterschap, een certificaat van het Colombiaanse Ministerie van Gezondheid dat bewijst dat u apotheker was, diverse bewijsstukken van uw vluchtelingenstatus in Venezuela en uw verblijf aldaar, een overlijdensakte van uw vader, uw roman en dichtbundel die gepubliceerd werden en de boardingpass van uw vlucht van Toulouse naar Charleroi. Per e-mail voegde u op 28 augustus 2019 volgende bewijsstukken nog toe: de tekst en twee MP3-bestanden van het door u geschreven lied (...), en de voor- en achterzijde van uw eigen CD.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Verder dient te worden benadrukt dat de bepaling van artikel 57/6, § 3, 1° Vw. afwijkt van de algemene regel in artikel 1, A, 2 van het Verdrag van Genève, 48/3 en 48/5, §§ 1 tot 3 van de Vreemdelingenwet (zie naar analogie arrest RvSt nr. 228337 van 11 september 2014) en dat de formulering “[...] een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel [...]” het facultatieve karakter van de toepassing ervan aantoont.

Vervolgens dient te worden benadrukt dat aan de toepassing van het principe ‘eerste land van asiel’ bijzondere voorwaarden zijn verbonden. Met betrekking tot deze voorwaarden, zoals de mogelijkheid om opnieuw op het grondgebied te worden toegelaten en de naleving van het non-refoulementbeginsel in de desbetreffende landen, is actuele en relevante informatie vereist die het CGVS moeilijk kan verkrijgen. Er dient eveneens te worden opgemerkt dat de bewijslast op de asielinstantie berust, wat het CGVS aanspoort tot voorzichtigheid bij de toepassing van dit principe.

Wegens het gebrek aan informatie om Venezuela als eerste land van asiel te beschouwen, de algemene situatie in Venezuela die gekenmerkt wordt door een diepe economische, politieke en sociale crisis, en het afwijkende karakter van dit principe dient uw verzoek om internationale bescherming dus te worden onderzocht met betrekking tot uw land van herkomst, namelijk Colombia.

Het feit dat u werd erkend als vluchteling door Venezuela, houdt bovendien niet in dat het CGVS u ipso facto en zonder ander individueel onderzoek op zijn beurt moet erkennen. Er bestaat namelijk een procedure voor de bevestiging van status die wordt geregeld door artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en die het CGVS de mogelijkheid laat de status te bevestigen of niet te bevestigen (artikel 49 §1 6° met artikel 57/6, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet). Het feit dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend door Venezuela houdt geenszins in dat het CGVS u automatisch deze status toekent.

Uw aanvraag dient dus te worden onderzocht met betrekking tot uw land van herkomst, Colombia.

In dat kader dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk heeft gemaakt.

Eerst en vooral zijn uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Colombia weinig overtuigend. Zo stelt u dat u vertrokken bent uit Bogota en Colombia omdat u zich niet veilig voelde in de wijk waar u verbleef. U geeft aan dat u er vaak onbekende, verdachte, gezichten zag en dat er mannen waren die u lang aankeken (CGVS p.9). De enige concrete dreiging u meemaakte bestond uit twee personen die uw apotheek in Bogota binnenkwamen in februari of maart 2018 en zeiden “eindelijk hebben we de spion gevonden” (CGVS p.9). U verklaart dat het om militair uitzierende mannen ging met een Venezolaans accent, en dat ze u door middel van de woorden die ze gebruikten deden denken aan de Tupamaros (CGVS p.10), een guerrillabeweging door wie u in Venezuela eerder al door bedreigd werd in 2012 (CGVS p.5). Deze personen verlieten uw apotheek vervolgens echter onmiddellijk, en u heeft ze nadien nooit meer teruggezien, noch andere concrete problemen ondervonden (CGVS p.9). U verklaart enkel dat er na dit incident wel eens onbekende mannen passeerden en u diep in de ogen keken, maar dan gewoon weer verder stapten (CGVS p.9). Bovendien stelt u dat de Tupamaros zich bezig houden met het vervolgen van iedereen die opposant is van het Chavistische regime in Venezuela, maar ontkent u zich ooit als een dergelijke opposant geuit te hebben (CGVS p.10). U stelt dat u door de Tupamaros bedreigd werd omdat u Mormoon bent en ervan werd verdacht een Amerikaanse spion te zijn (CGVS p.10), en verwijst in deze context naar een bedreiging die u reeds meemaakte in 2012 in Venezuela. Destijds zouden Tupamaros u gezegd hebben dat u weg moest gaan uit Venezuela (CGVS p.11). Dat de Tupamaros u echter zes jaar later nog om diezelfde reden persoonlijk zouden komen opzoeken over

de grens, in uw eigen thuisland, terwijl u Venezuela al lang had verlaten, terwijl u zich evenmin op geen enkele manier had geuit als opposant van de Venezolaanse regering, is weinig geloofwaardig.

Gevraagd of u iets ondernomen heeft of op de één of andere manier hulp zocht in Colombia nadat deze twee mannen u – althans volgens uw eigen interpretatie – kwamen bedreigen in uw apotheek, moet u dit daarenboven ontkennen (CGSV p.10). Het enige wat u naar eigen zeggen deed was uw reis organiseren en zo snel mogelijk uw apotheek verkopen (CGVS p.10). Hierbij wenst het CGVS nog op te merken dat het bezoek van deze vermeende Tupamaros aan uw apotheek reeds in februari of maart 2018 plaatsvond (CGVS p.9), en u Colombia pas slechts enkele maanden later, namelijk in juni 2018 (CGVS p.13), heeft verlaten. Van het feit dat u na dit incident een hartaanval kreeg en een maand gehospitaliseerd werd (CGVS p.9) legt u geen enkel bewijsstuk voor. Bovendien ging u na het incident ook nog terug werken in uw apotheek, hetgeen uw vrees gevonden te zijn door de Tupamaros en door hen vervolgd te zullen worden in een bedenkelijk daglicht stelt. Het feit dat u geen klacht indiende of aangifte deed van deze bedreiging, louter en alleen omdat u geen vertrouwen heeft in de Colombiaanse autoriteiten (CGVS p.13), kan overigens evenmin overtuigen. Zo deed uw vrouw immers wel aangifte van een ander incident dat zou plaatsgevonden hebben eind 2017, en waarbij twee mannen naar uw appartement kwamen en naar uw schoonzoon (die voor de overheid werkt) vroegen (CGVS p.12).

Voorts dient opgemerkt te worden dat u sinds uw terugkeer naar Colombia in 2012 geen problemen meer heeft gekend met de FARC (CGVS p.12), de guerrillabeweging waarom u naar eigen zeggen uw land in 2005 verliet. U verklaart dat u “verdachte mensen zag circuleren” (CGVS p.12), maar maakt verder geen concrete en actuele vrees ten opzichte van de FARC aannemelijk. Bovendien kunnen er ook bedenkingen gemaakt worden bij de bedreiging die u in april 2005 van twee FARC-leden zou ontvangen hebben (CGVS p.3, 4). Zo weet u vreemd genoeg niet of zij eisten dat u een louter bepaalde regio dan wel Colombia in zijn geheel verliet, en diende u destijds eveneens geen klacht in en zocht u evenmin hulp (CGVS p.4). Daarenboven verliet u Colombia pas enkele maanden later, namelijk in september 2005 (CGVS p.4), en hebben zich ook na die bedreiging in april geen andere incidenten met de FARC voorgedaan. De gegrondheid van uw vrees ten opzichte van de FARC vanwege het liedje dat u schreef (...) lijkt dan ook bijzonder twijfelachtig, en op zijn minst niet meer actueel.

Verder verklaart u dat, in tegenstelling tot in Venezuela, de Mormoonse kerk, waarbij u zich in 2006 in Venezuela aansloot (CGVS p.5), in Colombia niet geïsoleerd wordt. Integendeel. U stelt dat deze kerk in Colombia gesteund wordt en dat, tot zover u weet, het Mormonisme geen enkel probleem met zich mee brengt in Colombia (CGVS p.12).

Tot slot valt het op dat u pas op 8 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende ten overstaan van de Belgische asielautoriteiten (zie administratief dossier), en dit terwijl u reeds sinds juli 2018 (en volgens uw boarding pass meer bepaald 21 juli 2018, zie inventaris documenten) in België bent (CGVS p.14). Uw verklaring om welke reden u bijna zes maanden wachtte om een dergelijk verzoek in te dienen kan daarbij niet overtuigen. Het excuus dat het u nog niet heel duidelijk was hoe de procedure juist in elkaar zat en dat u bij aankomst nog niet veel informatie daarover kreeg (CGVS p.14), slaat immers nergens op. U bent namelijk een volwassen, opgeleide en intelligente man met de nodige levenservaring, van wie mag aangenomen worden dat hij op zelfstandige wijze had kunnen uitzoeken hoe de asielprocedure in België juist werkt en perfect in staat was om hier de nodige informatie over te verzamelen. Daarenboven vroeg u reeds asiel aan in Venezuela en Frans-Guyana (CGVS p.4, 5, 8), en legde u hier zelfs de nodige documenten van neer (zie inventaris documenten), hetgeen nogmaals onderstreept dat u geen enkel excuus had om dit in België niet meteen te doen. De bijkomstige reden die u aan uw laattijdige asielaanvraag geeft, namelijk dat u bij uw zus ging wonen en dat zij daar niets van wist (CGVS p.14), is al even dubieus. Uw zus woont volgens u immers al zeker 25 jaar in België (CGVS p.7), en ook al werd zijzelf niet erkend als vluchteling (CGVS p.7) kan er redelijkerwijs worden verwacht dat iemand die al dermate lang in België verblijft deze informatie voor u had kunnen verzamelen of u op zijn minst in de juiste richting kon leiden. Bovendien gaf u zelf aan dat uw zus heel goed Nederlands spreekt, net zoals twee van haar kinderen (CGVS p.7), waar nogmaals uit blijkt dat u vlot toegang had kunnen hebben tot de asielprocedure in België indien u dat echt wilde. Het feit dat u pas na een toevallig contact met een muzikant wiens vrouw voor Caritas werkt in de juiste richting georiënteerd werd om internationale bescherming aan te vragen (CGVS p.14), is dan ook compleet ongeloofwaardig, zeker daar u in Frankrijk reeds informatie ging inwinnen bij een sociaal assistent die u nota bene aanraade om in België asiel aan te vragen (CGVS p.13). Geconfronteerd met het feit dat u zelf eerder had kunnen zoeken naar een manier om asiel aan te vragen, is uw reactie trouwens opvallend. Zo stelt u dat u zich door de stress en spanning destijds volledig in de boeken geworpen heeft, en dat het enige wat u deed lezen en schrijven was (CGVS p.14). Rekening houdend met uw

eerdere asielaanvragen, uw netwerk en steun in België en uw profiel, kunnen stress en spanning echter geen verschoningsgrond vormen voor deze opvallende laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming, en doet dit gegeven opnieuw ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid en gegrondheid van uw vrees voor vervolging.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Colombia te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming wijzigen bovenstaande appreciatie niet. Zij bevestigen immers louter uw identiteit, herkomst, levensloop, professionele bezigheden, lidmaatschap van de Mormoonse kerk, asielaanvragen in Venezuela en Frans-Guyana, status van vluchteling in Venezuela, het overlijden van uw vader en uw reisweg. Zij vormen echter geen concreet bewijs voor de door u aangehaalde problemen met de FARC (in 2005) en Tupamaros (in 2012 en 2018), en geven verder geen enkele blijk van een individuele en actuele vrees voor vervolging in uw land van herkomst.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van het FARC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Zo speelt het gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's en de Colombiaanse autoriteiten zich hoofdzakelijk af op het platteland. In andere regio's en in de (groot)steden wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict. De moorden die in de steden worden gepleegd betreffen bovendien quasi uitsluitend burgers met een specifiek profiel, zoals

bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Het geweld in de steden houdt bijgevolg eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie, doch heeft geen uitstaans met art. 48/4, § 2, c Vw.. Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is.

Het CGVS ontkent, noch betwist aldus niet dat er nog gewapende confrontaties en veiligheidsincidenten plaatsvinden in Colombia. Echter, omwille van de hierboven beschreven regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Colombia, dient er niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Colombia, dient in casu de veiligheidssituatie in het hoofdstedelijk district van Bogota te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er burgers in het hoofdstedelijk district van Bogota actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Met oog op het Verdrag van Genève, heeft verzoeker ernstige bedreigingen ondergaan in zijn land van herkomst. De bedreigingen hebben plaats gevonden in een huidig context van voortdurend gewapend conflict tussen de regering en verschillende guerrilla en gewapende groeperingen, zowel als tussen de guerrilla groeperingen onderling. Hij werd ook bedreigd wegens zijn toebehoren tot de Mormoonse kerk.

Verzoeker werd eerst door de FARC bedreigd in Colombia, wegens zijn banden met het leger, voor wie in artistieke activiteiten uitvoerde. Daarom heeft hij Colombia verlaten moeten. Hij werd ook in Venezuela bedreigd, waar hij woonde, omdat hij Mormoons is.

Verzoeker heeft een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst wegens het feit dat verzoeker gezocht wordt door de gewapende groepering van de Tupamaros, wie niet alleen in Venezuela actief zijn maar ook in Colombia. Hij vreest ook nieuwe bedreigingen van de FARC.

Verzoeker verwijzen naar artikel 48/3, §5 de welke duidelijk stelt dat "Bij het beoordelen of de vrees van verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerk hem door de actor van de vervolging wordt toegeschreven".

De vervolgingen en vrees voor vervolgingen van verzoeker zijn gebaseerd op de politieke overtuiging motief in brede zin, en op zijn religieuze overtuigingen. Ze zijn dus gebonden aan het Verdrag van Genève.

Gezien huidige context van conflict en geweld in Colombia, zijn de verklaringen van verzoeker niet enkel coherent maar ook plausibel.

Bovendien kunnen verzoeker geen verdediging verkrijgen van zijn eigen overheden, die gering controle hebben over de regio van herkomst van verzoeker. Artikel 48/5 bepaalt dat een actor van vervolging een niet-overheidsactor kan zijn indien de staat of een andere partij welke een aanzienlijk deel van het gebied controleert, geen bescherming kan bieden aan verzoeker.

In casu is er niet betwist dat verzoeker uit Bogota afkomstig zijn. Objectieve informatie hier toegevoegd (zie infra) bevestigt dat de controle van de regering gering is in deze regio, en dat de geweld er een alarmerend hoog niveau bereikt heeft.

Het is dus, in casu, vastgesteld dat verzoeker geen bescherming kunnen verkrijgen tegen de daden van vervolging en/of tegen de bedreigingen die hij heeft meegemaakt en die hij vrezen in geval van terugkeer.

Prima facie heeft verzoeker een nood aan internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van zijn politieke overtuigingen in de brede zin.

In een tweede middel zal U aangetoond worden dat de grieven van de Commissaris generaal onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van de vervolgingen die verzoeker heeft ondergaan en zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Colombia in vraag te stellen.

We vragen Uw Raad dan ook, met eerbied, om het geheel van verzoeker verklaringen te willen herlezen en deze op een objectieve wijze na te gaan, rekening houdend met de algemene beschikbare informatie.

Voor de boven gemelde redenen menen we dat er genoeg elementen zijn om zijn vrees voor vervolgingen in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

Zou Uw Raad ons volgen m.b.t. het aanhangen van het asielrelaas aan het Verdrag van Genève, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel, dan dient er rekening te worden gehouden met artikel 48/7 van de vreemdelingenwet de welke bepaalt: "(...)".

Er dient te worden vastgesteld dat het CGVS deze vermoeden voortvloeiend uit artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet op een draagkrachtige wijze tegenspreekt. Bovendien toont verweerder niet aan dat verzoekers, in geval van een terugkeer naar Colombia, geen risico loopt weer de slachtoffer te zijn van zulke bedreigingen en vervolgingen.

Wij benadrukken dat Uw Raad beoordeelde dat « (...) » (CCE, arrêt n° 29 226 du 29/06/2009).

Verzoeker ment, op basis van zijn verklaringen, ten eerste dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag om internationale bescherming aannemelijk te maken en te staven en, ten tweede, dat hem het voordeel van twijfel toegekend moet worden. Er zijn voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen.

Bovendien menen verzoeker dat verwerende partij haar onderzoek plicht niet op een afdoende wijze heeft uitgevoerd. In een tweede middel zal er U aangetoond worden dat de motivering van het CGVS niet draagkrachtig is.

Voor alle hierboven redenen vraagt verzoeker U, met eerbied, de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Met oog op de subsidiaire bescherming status, indien Uw Raad toch zou oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus beoordeelend dat er geen band gemaakt kan worden tussen één of meer van de gronden van vervolging overeenkomstig artikel IA van het Verdrag van Genève en de ingeroepen vrees van verzoeker - quod non - dan hoeft hen de subsidiaire bescherming toegekend worden wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Een asielzoeker wie niet aannemelijk zou maken dat hij, persoonlijk en wegens zijn ras, zijn godsdienst, het behoren tot een bepaald sociaal groep, zijn politieke overtuigingen en/of zijn nationaliteit, een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst, wel in aanneming kan komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in geval er zwaarwegende gronden bestaan "om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade" en die geen beroep tot bescherming kan of wil doen op zijn eigen autoriteiten omwille de risico tot het lopen van dergelijke schade.

De ernstige schade meer bepaalt in de paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zijn:

- a) doodstraf of executie, of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst, of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Vreemdelingenwet heeft het artikel 15 van de Kwalificatie Richtlijn niet volledig omgezet. Betreffende de "ernstige bedreigingen" zoals voorzien door artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet hoeft de kandidaat-vluchteling geen persoonlijke redenen tot het lopen op een reëel risico op ernstige schade te bewijzen of in te roepen opdat de subsidiaire beschermingsstatus hem toegekend zou worden, maar enkel het risico voor zijn leven of integriteit als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het binnenland gewapend conflict (L. DELFORGE, E. VINOIS, J. BLOMMAERT, « Parole à l'exil. Les demandeurs d'asile irakiens et en particulier de Bagdad », Caritas International, CIRE, éd. François Cornet, mai 2016, p. 25).

Artikel 2 van het EVRM wijdt het recht op leven toe. Deze recht wordt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna "EHRM") beschouwt als één van de meest fundamentele rechten. Inderdaad, het EHRM beoordeeld dat "Het bekrachtigt een van de fundamentele waarden van democratische samenlevingen die samen de Raad van Europa vormen. We moeten de bepalingen dus erg interpreteren" (EHRM, MacCann Farrel t. Verenigd Koninkrijk, 27 september 1995, verzoekschrift n° 18984/91, §147).

Artikel 3 van het EVRM bevat de absolute recht geen foltering of vernederende en/of onmenselijke behandelingen te ondergaan. Artikel 3 EVRM voorziet geen enkel uitzondering (vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, o.a., EHMR, Soering t. Verenigd Koninkrijk, 7 juli 1989, verzoek. N° 14038/88; EHRM, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991; EHMR, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, 16 november 1996, verzoek. N° 22414/93; EHRM, Ahmed t. Oostenrijk, 17 december 1996, verzoek. N° 25964/94 ; EHRM, Saadi t. Italië, 28 februari 2008, verzoek. N° 37201/06 ; EHRM, M.S.S t. België en Griekenland, 21 januari 2011; EHRM, Husseinie t. Zweden, 13 oktober 2011, verzoek. N° 10611/09; RvV, arrest 128 564, 128 540 en 128 565 dd. 2 september 2014) en verplicht de staten de nodige maatregelen te nemen om enige schending van deze recht te vermijden, ongeacht dat de schending veroorzaakt word door een overheidsactor of door een particulier (EHRM, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, 15 november 1996; EHRM, H.L.R. t. Frankrijk, 29 april 1997, verzoek. N° 24573/94 de welke vermeldt dat "cw raison du caractère absolu du droit garanti, la Cour n'exclut pas que l'article 3 trouve aussi à s'appliquer lorsque le danger émane d'une personne ou de groupes qui ne relèvent pas de la fonction publique", §40). Zo beoordeelde de Raad van State in een arrest 96.643 dd. 19 juni 2001 dat artikel 3 EVRM, de lidstaten verplichtte het recht die door deze bepaling beschermt word niet te schenden maar ook de schendingen ervan te voorkomen (CE, n° 96.643, 19 juin 2001, Adm. Publique, 09/2001, 154- 155).

De eerbiedigen van beide fundamentele rechten - artikelen 2 en 3 van het EVRM - hebben als gevolg dat de Staat verplicht is na te gaan of een door haar genomen maatregel niet in strijd is met het recht op leven en het verbod aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen (Cass. 16 maart 2000, in T. Vreemdelingenrecht, 2001, vol. 24 en in Jaarboek Mensenrechten 1998 - 2000, p. 31). Het is de taak van verweerder om grondig en zorgvuldig na te gaan of een asielzoeker een risico loopt op een schending van de rechten voortvloeiend uit artikelen 2 en 3 van het EVRM in zijn land van herkomst (EHRM, MSS c. Belgique et Grèce, 21 januari 2011 Y c. Russie, 4 december 2008 ; Saadi c. Italie, 28 februari 2008 ; Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 oktober 1991 ; Cruz Varas et autres c. Suède, 20 maart 1991).

Het CG VS moet dus nagaan of het terugkeer van een verzoekende partij naar haar land van herkomst ten gevolge van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, geen risico zou lopen, in hoofde van de asielzoeker, tot een schending van één of meerdere fundamentele rechten.

In geval een asielzoeker zulke risico loopt in zijn land van herkomst, dan moet er hem een bescherming toegekend worden.

In casu twijfelt de verwerende partij niet dat verzoeker afkomstig is uit Bogota., gekenmerkt door een verslechterde veiligheidssituatie (zie COI Focus « République de Colombie - Situation sécuritaire », 7 juin 2018).

Geen van deze gegevens word in vraag gesteld of tegengesproken door verwerende partij. Ze moeten dus als vastgesteld beschouwd worden.

Deze elementen zorgen ervoor dat verzoeker een reëel risico tot ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2 a), b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voldoet aan alle voorwaarden voorzien door artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien behoort hij tot geen van de door de wet voorziene uitsluitingsgevallen.

In ondergeschikte orde dient hem ten gevolge, de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te worden."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/6, § 5, en 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Verwerende partij meent dat er geen geloof gehecht kan worden aan de asielmotieven van verzoeker omdat ze geen geloof hecht aan zijn verklaringen omtrent zijn vrees te worden gedood door de guerilla groepering (de Tupamaros en de FARC).

Verzoeker menen dat de grieven van de Commissaris generaal op basis van de welke hij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker weigert, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn.

2.1. Wat de vluchtelingenstatus betreft

2.1.1. Aangaande de bedreigingen tegen verzoeker in Bogota

Verwerende partij ment dat de bedreigingen tegen verzoeker in Bogota, die de rechtstreekse aanleiding vormden voor zijn vertrek, weinig overtuigend zijn. Ten eerste omdat hij na het bezoek van de twee mannen met militaire uitzien en Venezolaans accent, hij geen meer bedreigingen ontvangen heeft, en ten tweede omdat hij zich niet negatief geuit heeft tegen de Venezolaans regime. Echter heeft verzoeker uitgelegd dat de Mormonen door de Venezolaans regime en zijn ondersteuners (de colectivos, waaronder de groep Tupamaro) als tegenstanders en Amerikaanse spionnen beschouwt worden.

De CG VS betwist dit niet, en betwist ook niet het feit dat verzoeker in 2012 (in Venezuela waar hij destijds verbleef) reeds door de Tupamaros bedreigd werd wegens zijn toebehoren tot de Mormoonse kerk (hij is priester) (CGVS p9).

We verwijzen in dit verband naar artikel Art. 48/7 van de wet van 15/12/1980, dewelke bepaalt: "(...)"

Er dient te worden vastgesteld dat het CGVS deze vermoeden voortvloeiend uit artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet op een draagkrachtige wijze tegenspreekt. Bovendien toont verweerder niet aan dat verzoekers, in geval van een terugkeer naar Colombia, geen risico loopt weer slachtoffer te zijn van zulke bedreigingen en vervolgingen.

Verder verwijt de CGVS ook aan verzoeker dat hij geen hulp zocht bij de Colombiaanse overheden na het bezoek van de twee Tupamaros, en alleen zijn vertrek en reis zo snel mogelijk organiseerde. Verzoeker heeft echter uitgelegd dat hij sinds het trauma van de moord van zijn vader (met machete), voor zijn eigen ogen, en voor verschillende leden van de Colombiaanse politie zonder dat ze tussenkamen, absoluut geen vertrouwen meer heeft in de overheden (CGVS p4). Het feit dat zijn vrouw al een klacht ingediend heeft, voor een andere zaak, anders als de CGVS impliceert, heeft niets te doen met verzoeker.

De CGVS verwijt ook aan verzoeker dat hij geen bewijsstukken neerlegt om zijn hartaanval te bewijzen, dewelk hij enkele dagen na de bedreigingen gehad heeft. Hij stuurt verschillende documenten (zoel uit Colombia als uit België, waar hij voor zijn hartproblemen medisch gevolgd werd) als bewijs in bijlage.

Verwerende partij ment ook dat het feit dat verzoeker terug werken ging naar zijn apotheek, waar hij bedreigd werd, een teken is dat de bedreigingen niet geloofwaardig zijn. Verzoeker betwist dit nochtans, omdat hij duidelijk uitgelegd heeft dat hij verder werken moest om het geld voor de vliegtickets te sparen kunnen, om voor zijn veiligheid zorgen te kunnen (CGVS p9).

Dit grief is subjectief, en moet verworpen worden.

2.1.2. Aangaande het feit dat verzoeker sinds zijn terugkeer naar Colombia na 2012 geen meer problemen met de FARC gekregen heeft

Verwerende partij ment dat de vrees van verzoeker ten opzichte van de FARC (wegens het liedje die hij in 2005 componeert heeft en die veel gespeeld werd op Colombiaanse radio zenders) niet meer actueel is.

Verzoeker heeft tijdens zijn onderhoud uitgelegd dat de FARC overall geïnfiltrerd zijn in Colombia, hoewel ze in bepaalde zones niet in grote groepen actief zij (CGVS p4). Ze zouden hem terug vinden kunnen in Bogota.

Hij heeft ook preciseert dat de FARC hem bedreigd hadden wegens zijn beweerde banden met het leger; hij was vaak in een militaire basis in de conflict zone Caqueta, waardoor de FARC hem beschuldigen om met hen te werken. Ze hebben hem bedreigd met het leven indien hij niet binnen 48 uren het land verliet. Hoewel ze het niet preciseert hebben, legt verzoeker uit dat het algemeen geweten is dat de FARC overall geïnfiltrerd zijn een iemand terugvinden kunne in het hele land. Daarom moest hij Colombia verlaten.

2.1.3. Aangaande het feit dat verzoeker meerder maanden wachtte na zijn aankomst in België om zijn verzoek tot internationale bescherming in te dienen

Verwerende partij verwijt aan verzoeker dat hij niet meteen zijn verzoek om internationale bescherming ingediend heeft. Verzoeker heeft echter uitgelegd dat hij onvoldoende informatie had over de procedure, en dat hij toevallig iemand ontmoet heeft die hem meer informatie gegeven heeft. Daarna heeft hij ook zijn procedure ingediend.

Hij heeft ook uitgelegd dat hij met medische problemen aan het kampen was, en dat hij zich wegens zijn stress helemaal teruggetrokken heeft in het lezen en schrijven (hij is schrijver).

2.2. *Wat de subsidiaire beschermingsstatus (48/4, §2, c) betreft:*

Verwerende partij twijfelt niet dat verzoeker van Bogota afkomstig is, maar is van mening dat hij geen reëel risico loopt van ernstige schade loopt in Bogota, in de zin van de subsidiaire bescherming.

De CGVS baseert zich op het rapport COI Focus « Colombie - Situation sécuritaire » van 7 juni 2018.

Ten eerste, dient te worden geconstateerd dat dit rapport van 7 juni 2018 dateert. In andere woorden, is dit rapport bijna een jaar oud. Dit rapport is duidelijk te oud en kan niet als voldoende bijgewerkt worden beschouwd.

Hierover heeft Uw Raad al beslissingen van de verwerende partij vernietigd omwille van het feit dat haar bronnen over de veiligheidssituatie in een land of regio te oud waren gezien het feit dat ze meer dan 6 maanden oud waren:

« (...) »

(RvV, arrest n° 182 974 van 27.02.2017)

De rechtspraak van Uw Raad is duidelijk: gezien de evoluerende veiligheidssituatie in gebieden die zijn getroffen door gewapende conflicten, zoals in casu, moeten bronnen die ouder zijn dan zes maanden worden beschouwd als niet genoeg geactualiseerd.

Zie ook in deze zin:

« (...) »

(RvV, arrest n° 172 390 van 26.07.2016)

Zie ook arresten n°165.615 et n°165.616 van 12 april 2016 betreffende de COI focus over de veiligheidssituatie in Bagdad van 6 octobre 2015.

Ten tweede, is de inhoud van het rapport COI Focus « Colombie - Situation sécuritaire » van 7 juni 2018 duidelijk onvoldoende om de veiligheidssituatie in Bogota te beoordelen.

Dit rapport betreft de veiligheidssituatie in Colombia in brede zin en niet alleen in de stad Bogota. Minder dan één pagina van dit rapport is gewijd aan de veiligheidssituatie in Bogota. Dit is duidelijk onvoldoende.

Ten derde, moet er echter opgemerkt worden dat verzoeker een veel genuanceerdere lezing van de beschikbare objectieve en recente informatie over de veiligheidssituatie in Bogota.

Het recent (18.03.2019) rapport van OSAC is duidelijk: er is een « aanzienlijk » risico van criminaliteit en terrorisme in Bogota:

« (...) »

(Overseas Security Advisory Council (OSAC), « Colombia 2019 Crime & Safety Report », 18.03.2019, <https://www.osac.gov/Pages/ContentReportDetails.aspx?cid=25817> - stuk 3)

Informatie bevestigd door het regering van Verenigd Koninkrijk:

« (...) »

(Gov.UK, « Colombia », <https://www.gov.uk/foreign-travel-advice/colombia/terrorism> - stuk 4)

Het UNHCR-rapport « Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia » bevestigt ook deze informatie.

« (...) »

(UNHCR, Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia, September 2015, p. 11)

In Janury gebeurde trouwens nog een terroristisch aanslag, waarbij 20 burgers gedood werden (zie in bijlage BBC News, Bogota blast: Deadly car bomb kills 20 in Colombian capital, 20/01/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-46904683>).

In het licht van deze informatie, moet de bewering van de commissaris generaal volgens de welke burgers in Bogota geen reëel risico loopt op ernstige schade genuanceerd worden.

Verzoeker moet de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a), b) krijgen.

Voor de boven vermeldde redenen, is het onmogelijk dat de Commissaris generaal met alle kennis der zaken een draagkrachtige beslissing kan nemen betreffende de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker. Dit leidt tot een schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij.

Ter conclusie, de elementen die worden ingeroepen door de Commissaris generaal zijn onvoldoende en niet draagkrachtig.

Er bestaan voldoende objectieve elementen die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van verzoeker ondersteunen opdat zijn asielrelaas als geloofwaardig beschouwd wordt door Uw Raad, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

De argumentatie en redenering van verwerende partij is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd.

Bovendien heeft verwerende partij niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoeker en de beschikbare informatie behandeld in tegenstelling met artikel 48/6, §5, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker volhardend dat ze een gegronde vrees voor vervolging heeft, of allerminst een reëel risico lopen op ernstige schade.

Hij moet een internationale bescherming krijgen.”

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het “*Colombia 2019 Crime & Safety Report*” van Overseas Security Advisory Council (OSAC) van 18 maart 2019 (stuk 3);
- het reisadvies “*Colombia*” van de regering van het Verenigd Koninkrijk (stuk 4);
- het artikel “*Bogotá blast: Deadly car bomb kills 20 in Colombian capital*” van BBC News van 20 januari 2019 (stuk 5);
- medische documenten inzake verzoekers hartproblemen (stuk 6).

2.2.2. Op 5 juni 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarin wordt gerefereerd aan de COI Focus “*Colombia. Veiligheidssituatie*” van 13 november 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de

verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet. Voorts voert verzoeker in het tweede middel de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepaling omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoeker verduidelijkt echter niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker in het eerste middel nog aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient ten slotte te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet aannemelijk heeft gemaakt Colombia te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging of omdat hij een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, nu (i) zijn verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot zijn vertrek uit Colombia weinig overtuigend

zijn, (ii) hij na de bedreigingen in de apotheek door twee *Tupamaros* geen hulp zocht in Colombia en pas enkele maanden na dit bezoek Colombia heeft verlaten, (iii) de gegrondheid van zijn vrees ten opzichte van de FARC, de guerrillabeweging waarom hij naar eigen zeggen zijn land in 2005 verliet vanwege een liedje dat hij schreef, bijzonder twijfelachtig en op zijn minst niet meer actueel lijkt, (iv) hij verklaarde dat de Mormoonse kerk, waarbij hij zich in 2006 in Venezuela aansloot, in Colombia niet geïsoleerd wordt, en (v) hij pas op 8 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende ten overstaan van de Belgische asielautoriteiten, terwijl hij reeds sinds juli 2018 in België is, en omdat (B) er voor burgers in het hoofdstedelijk district van Bogota actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het tweede middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart in Colombia vervolging te vrezen door de FARC, de guerrillabeweging die hem in 2005 reeds met de dood bedreigd had en hem toen zijn land heeft doen verlaten voor Venezuela. Tevens verklaart verzoeker in Colombia vervolging te vrezen door de *Tupamaros*, een guerrillabeweging die gelinkt is aan de Venezolaanse regering van Chavez en die ook in Colombia actief zou zijn, omdat hij in 2012 in Venezuela door twee leden van deze groepering zou zijn bedreigd en ervan beschuldigd zou zijn spion te zijn voor de Verenigde Staten vanwege zijn activiteiten voor de Mormoonse kerk. Omwille van deze bedreigingen zou verzoeker in 2012 zijn teruggekeerd naar Bogotá (Colombia). Daar zou verzoeker zich niet veilig gevoeld hebben omdat hij in zijn wijk vaak onbekende, verdachte, gezichten en mannen zag die hem lang aankeken. In maart 2018 zouden er twee mannen zijn apotheek hebben bezocht en hem met een Venezolaans accent hebben gezegd dat ze eindelijk de spion gevonden hadden. Enkele dagen later zou verzoeker een hartaanval gekregen hebben waardoor hij ongeveer een maand lang gehospitaliseerd zou zijn geweest. In juni 2018 verliet verzoeker Colombia.

De Raad stelt vast dat de documenten die verzoeker in de loop van de administratieve procedure heeft neergelegd (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 14, map met 'documenten') geen sluitend bewijs vormen van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"De documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming (...) bevestigen (...) louter uw identiteit, herkomst, levensloop, professionele bezigheden, lidmaatschap van de Mormoonse kerk, asielaanvragen in Venezuela en Frans-Guyana, status van vluchteling in Venezuela, het overlijden van uw vader en uw reisweg. Zij vormen echter geen concreet bewijs voor de door u aangehaalde problemen met de FARC (in 2005) en Tupamaros (in 2012 en 2018), en geven verder geen enkele blijk van een individuele en actuele vrees voor vervolging in uw land van herkomst."

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Uit de medische documenten die verzoeker bij het verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 6), die overigens slechts fotokopieën betreffen die gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn, kan blijken dat verzoeker hartproblemen heeft gekend. Een bewijs van verzoekers hospitalisatie in maart 2018 wordt evenwel niet bijgevoegd. Bovendien blijkt uit de medische stukken geen enkel verband met de door verzoeker aangevoerde problemen, temeer nu hij verklaarde dat het bezoek van de mannen van de *Tupamaros* in zijn apotheek in maart 2018 plaatsvond, terwijl een van de medische

attesten die hij voorlegt, en waarin hij (onder meer) 40 sessies krijgt voorgeschreven voor cardiale revalidatie, gedateerd is op 17 januari 2018.

Het bij het verzoekschrift gevoegde rapport, reisadvies en persartikel (stukkenbundel verzoeker, stukken 3, 4 en 5) betreffen algemene informatie die de persoonlijke vrees voor vervolging van verzoeker niet kan aantonen.

Aangezien verzoeker geen sluitend bewijs voorlegt van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten die ertoe hebben geleid dat hij Colombia heeft verlaten, moet worden nagegaan of zijn verklaringen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek, in samenhang met de voorgelegde stukken, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Vooreerst meent de Raad dat het gegeven dat verzoeker verklaart reeds in juli 2018 zijn land van herkomst te hebben verlaten, doch pas op 8 januari 2019 besloot om een verzoek om internationale bescherming in te dienen een contra-indicatie vormt voor de ernst en de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoeker laat in het tweede middel van het verzoekschrift gelden dat hij heeft uitgelegd dat hij onvoldoende informatie had over de procedure en dat hij pas een verzoek had ingediend nadat hij toevallig iemand had ontmoet die hem meer informatie had gegeven. Hij wijst er in dit middel tevens op dat hij met medische problemen te kampen had en dat hij zich wegens stress helemaal teruggetrokken had in lezen en schrijven. Over verzoekers verklaringen voor het laattijdig indienen van een verzoek om internationale bescherming wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Uw verklaring om welke reden u bijna zes maanden wachtte om een dergelijk verzoek in te dienen kan daarbij niet overtuigen. Het excuus dat het u nog niet heel duidelijk was hoe de procedure juist in elkaar zat en dat u bij aankomst nog niet veel informatie daarover kreeg (CGVS p.14), slaat immers nergens op. U bent namelijk een volwassen, opgeleide en intelligente man met de nodige levenservaring, van wie mag aangenomen worden dat hij op zelfstandige wijze had kunnen uitzoeken hoe de asielprocedure in België juist werkt en perfect in staat was om hier de nodige informatie over te verzamelen. Daarenboven vroeg u reeds asiel aan in Venezuela en Frans-Guyana (CGVS p.4, 5, 8), en legde u hier zelfs de nodige documenten van neer (zie inventaris documenten), hetgeen nogmaals onderstreept dat u geen enkel excuus had om dit in België niet meteen te doen. De bijkomstige reden die u aan uw laattijdige asielaanvraag geeft, namelijk dat u bij uw zus ging wonen en dat zij daar niets van wist (CGVS p.14), is al even dubieus. Uw zus woont volgens u immers al zeker 25 jaar in België (CGVS p.7), en ook al werd zijzelf niet erkend als vluchteling (CGVS p.7) kan er redelijkerwijs worden verwacht dat iemand die al dermate lang in België verblijft deze informatie voor u had kunnen verzamelen of u op zijn minst in de juiste richting kon leiden. Bovendien gaf u zelf aan dat uw zus heel goed Nederlands spreekt, net zoals twee van haar kinderen (CGVS p.7), waar nogmaals uit blijkt dat u vlot toegang had kunnen hebben tot de asielprocedure in België indien u dat echt wilde. Het feit dat u pas na een toevallig contact met een muzikant wiens vrouw voor Caritas werkt in de juiste richting georiënteerd werd om internationale bescherming aan te vragen (CGVS p.14), is dan ook compleet ongeloofwaardig, zeker daar u in Frankrijk reeds informatie ging inwinnen bij een sociaal assistent die u nota bene aanraadde om in België asiel aan te vragen (CGVS p.13). Geconfronteerd met het feit dat u zelf eerder had kunnen zoeken naar een manier om asiel aan te vragen, is uw reactie trouwens opvallend. Zo stelt u dat u zich door de stress en spanning destijds volledig in de boeken geworpen heeft, en dat het enige wat u deed lezen en schrijven was (CGVS p.14). Rekening houdend met uw eerdere asielaanvragen, uw netwerk en steun in België en uw profiel, kunnen stress en spanning echter geen verschoningsgrond vormen voor deze opvallende laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming, en doet dit gegeven opnieuw ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid en gegrondheid van uw vrees voor vervolging.”

Door zich te beperken tot het louter herhalen van wat hij eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) reeds verklaard heeft om de laattijdigheid van zijn verzoek te verschonen, slaagt verzoeker er niet in de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, wat *in casu* dus niet gebeurt. De voorgaande motieven worden dan ook door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Voorts wijst de Raad erop dat verzoekers verzoek om internationale bescherming niet wordt afgewezen louter op grond van het feit dat dit verzoek niet zo snel mogelijk in de tijd gedaan zou zijn. In de bestreden beslissing worden immers nog verschillende andere gronden aangehaald op basis waarvan wordt besloten dat verzoeker er niet in geslaagd is het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève aannemelijk te maken.

Wat betreft de gegrondheid van verzoekers vrees voor de FARC, de guerrillabeweging waarom verzoeker naar eigen zeggen zijn land in 2005 verliet vanwege een liedje dat hij schreef, besluit de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden dat deze bijzonder twijfelachtig en op zijn minst niet meer actueel lijkt. De volgende overwegingen onderbouwen dit besluit:

“Voorts dient opgemerkt te worden dat u sinds uw terugkeer naar Colombia in 2012 geen problemen meer heeft gekend met de FARC (CGVS p.12), de guerrillabeweging waarom u naar eigen zeggen uw land in 2005 verliet. U verklaart dat u “verdachte mensen zag circuleren” (CGVS p.12), maar maakt verder geen concrete en actuele vrees ten opzichte van de FARC aannemelijk. Bovendien kunnen er ook bedenkingen gemaakt worden bij de bedreiging die u in april 2005 van twee FARC-leden zou ontvangen hebben (CGVS p.3, 4). Zo weet u vreemd genoeg niet of zij eisten dat u een louter bepaalde regio dan wel Colombia in zijn geheel verliet, en diende u destijds eveneens geen klacht in en zocht u evenmin hulp (CGVS p.4). Daarenboven verliet u Colombia pas enkele maanden later, namelijk in september 2005 (CGVS p.4), en hebben zich ook na die bedreiging in april geen andere incidenten met de FARC voorgedaan.”

Door in het tweede middel van het verzoekschrift te herhalen dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS uitgelegd heeft dat de FARC in Colombia overal geïnfiltreerd is en dat ze hem in Bogotá zouden kunnen terugvinden, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten. Ook door in het tweede middel te herhalen wat hij op het CGVS verklaard heeft, met name dat de FARC-leden niet gepreciseerd hadden of hij het land, dan wel een bepaalde regio diende te verlaten, doch dat het algemeen geweten is dat zij overal geïnfiltreerd zijn en hem in het hele land kunnen terugvinden, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten. Hoe dan ook maakt verzoeker hiermee niet aannemelijk dat de FARC thans nog naar hem op zoek is en dat zijn vrees voor vervolging door de FARC dus actueel is.

Wat verzoekers vrees voor vervolging door de *Tupamaros* betreft, acht de commissaris-generaal verzoekers verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot zijn vertrek uit Colombia weinig overtuigend. Hij licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

“Zo stelt u dat u vertrokken bent uit Bogota en Colombia omdat u zich niet veilig voelde in de wijk waar u verbleef. U geeft aan dat u er vaak onbekende, verdachte, gezichten zag en dat er mannen waren die u lang aankeken (CGVS p.9). De enige concrete dreiging u meemaakte bestond uit twee personen die uw apotheek in Bogota binnenkwamen in februari of maart 2018 en zeiden “eindelijk hebben we de spion gevonden” (CGVS p.9). U verklaart dat het om militair uitzierende mannen ging met een Venezolaans accent, en dat ze u door middel van de woorden die ze gebruikten deden denken aan de Tupamaros (CGVS p.10), een guerrillabeweging door wie u in Venezuela eerder al door bedreigd werd in 2012 (CGVS p.5). Deze personen verlieten uw apotheek vervolgens echter onmiddellijk, en u heeft ze nadien nooit meer teruggezien, noch andere concrete problemen ondervonden (CGVS p.9). U verklaart enkel dat er na dit incident wel eens onbekende mannen passeerden en u diep in de ogen keken, maar dan gewoon weer verder stapten (CGVS p.9). Bovendien stelt u dat de Tupamaros zich bezig houden met het vervolgen van iedereen die opposant is van het Chavistische regime in Venezuela, maar ontkent u zich ooit als een dergelijke opposant geuit te hebben (CGVS p.10). U stelt dat u door de Tupamaros bedreigd werd omdat u Mormoon bent en ervan werd verdacht een Amerikaanse spion te zijn (CGVS p.10), en verwijst in deze context naar een bedreiging die u reeds meemaakte in 2012 in Venezuela. Destijds zouden Tupamaros u gezegd hebben dat u weg moest gaan uit Venezuela (CGVS p.11). Dat de Tupamaros u echter zes jaar later nog om diezelfde reden persoonlijk zouden komen opzoeken over de grens, in uw eigen thuisland, terwijl u Venezuela al lang had verlaten, terwijl u zich (...) op geen enkele manier had geuit als opposant van de Venezolaanse regering, is weinig geloofwaardig.”

In het tweede middel van het verzoekschrift laat verzoeker gelden dat de Mormonen door het Venezolaanse regime en zijn ondersteuners, waaronder de *Tupamaros*, beschouwd worden als tegenstanders en Amerikaanse spionnen. Hij wijst erop dat hij reeds eerder in 2012 bedreigd werd wegens zijn toebehoren aan de Venezolaanse kerk. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt inderdaad dat verzoeker verklaard heeft dat enkele leden van de *Tupamaros* hem in 2012 in Venezuela hadden gezegd dat hij daar weg moest gaan of dat ze anders hem en zijn familie zouden vermoorden (adm. doss., stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Aangezien verzoeker volgens zijn eigen verklaringen daarop Venezuela verlaten heeft, ziet ook de Raad niet in waarom de *Tupamaros* hem zes jaar later nog om dezelfde reden persoonlijk zouden komen opzoeken in Colombia, temeer nu verzoeker eveneens had verklaard dat, in tegenstelling tot in Venezuela, leden van de Mormoonse kerk in Colombia geen problemen hebben, dat deze kerk in Colombia gesteund wordt en dat, voor zover hij weet, het Mormonisme in Colombia geen enkel probleem met zich mee brengt (*ibid.*,

p. 12). Dat verzoeker in 2012 in Venezuela bedreigd zou zijn geweest door enkele leden van de *Tupamaros* omdat hij Mormoon was en ervan verdacht werd een Amerikaanse spion te zijn, is overigens een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Dat verzoekers vrees voor vervolging door de *Tupamaros* niet gegrond is, blijkt verder uit de vaststelling dat hij na de bedreigingen in 2018 in de apotheek door twee *Tupamaros*, geen hulp zocht in Colombia en pas enkele maanden na dit bezoek Colombia heeft verlaten. In het tweede middel van het verzoekschrift wijt verzoeker dit aan zijn gebrek aan vertrouwen in de Colombiaanse overheden. De Raad acht deze bewering weinig aannemelijk in het licht van verzoekers eerdere verklaringen dat de Mormoonse kerk in Colombia gesteund wordt en dat zijn vrouw bij het parket aangifte had gedaan van een incident waarbij twee mannen aan hun appartement naar hun schoonzoon, die daar met hun dochter ook inwoonde, hadden gevraagd en hadden gewaarschuwd deze man niet te verstoppen (adm. doss., stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Verzoekers verklaring in het tweede middel dat hij na zijn – niet aangetoonde – hospitalisering na de bedreigingen in februari of maart 2018 nog ging werken om te kunnen sparen voor vliegtickets is niet aannemelijk. Indien hij daadwerkelijk een risico liep op vervolging door leden van een guerrillabeweging als de *Tupamaros*, is het totaal niet aannemelijk dat hij zo kort na de bedreigingen die hij van hen zou hebben ontvangen terug ging werken op de plaats waar hij deze bedreigingen van hen had ontvangen, en dit zonder enige beschermingsmaatregel te nemen.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Daargelaten de vraag of verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, blijkt uit het voorgaande dat er *in casu* goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Verzoekers verwijzing in het eerste middel naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet is dan ook niet dienstig.

Waar verzoeker in het eerste middel van het verzoekschrift nog betoogt dat hij geen bescherming zal kunnen verkrijgen van zijn eigen overheden, die slechts een geringe controle zouden hebben over zijn regio van herkomst, wijst de Raad er op dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de *Tupamaros* en zijn problemen met de FARC minstens niet meer actueel zijn, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land en regio van herkomst irrelevant is.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij de door hem voorgehouden (recente) vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend.

2.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of,

in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus "*Republique de Colombie. Situation sécuritaire*" van 7 juni 2018 blijkt dat de situatie in Colombia grondig gewijzigd is na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército populair* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. De onderhandelingen voor het vredesproces met *l'Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, hebben echter niet geleid tot een staakt-het-vuren. De FARC-EP startte na het ondertekenen van het vredesakkoord wel het proces voor demobilisatie, ontwapening en re-integratie.

Algemeen genomen verbeterde de veiligheidssituatie in Colombia sindsdien opmerkelijk. Niettemin kan gesteld worden dat het geweld in het land nog steeds problematisch is. Uit de voormelde COI Focus en de COI Focus "*Colombia. Veiligheidssituatie*" van 13 november 2019, waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd, blijkt evenwel dat de aard en de verspreiding ervan in Colombia wijzigden.

Zo heeft de demobilisatie van FARC-EP geleid tot een ernstig vacuüm op het platteland dat een weerslag had op de aangroei van cocaplantages die recordaantallen bereikten in 2018. Het gevolg was een toename van geweld tussen gewapende groepen in pogingen om lucratieve regio's in te palmen die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, onder andere door het EPL, de ELN en AGC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden aldus nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Hoewel meer dan 20 dissidente groepen van de FARC-EP actief zijn in Colombia en de activiteiten van de paramilitaire groeperingen sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid blijven, wordt de kern van het conflict gevormd door de toegang tot 'land', zoals ook een onderzoeksjournalist in Colombia bevestigd.

De Raad kan dan ook aannemen dat het streven naar controle over grondgebied, de illegale drugshandel en cocateelt, het geweld en de criminaliteit in Colombia ernstig opdrijven, zoals eveneens blijkt uit het rapport "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Colombia*" van UNHCR van september 2015.

Volgens het ICRC zijn er ten minste vijf binnenlandse gewapende conflicten aan de gang in het land, waarvan vier tussen de regering van Colombia en respectievelijk de ELN, de EPL, de AGC en de FARC-EP en een tussen de ELN en de EPL. Opnieuw wordt door een veelheid van bronnen vastgesteld dat het geweld en het conflict zich concentreren in een aantal geografische, hoofdzakelijk rurale, gebieden die in grote mate samengaan met de aanwezigheid van gewapende groepen en de twee grootste illegale economieën, namelijk de cocateelt en de mijnbouw. Deze conflicten en gevechten tussen gewapende groeperingen en de overheid en tussen gewapende groeperingen onderling, alsook door doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen, worden gesitueerd op het platteland in de grensstreek met Venezuela (Catatumbo in Norte de Santander en Arauca), de Pacific regio (Nariño, Cauca, Valle de Cauca en Chocó), Bajo Cauca in Antioquia en Zuidelijk Cordoba, alsook in de zuidelijke regio van het land (Putumayo, Caquetá, Meta en Guaviare). Insight Crime meldt in januari 2019 dat vele van deze confrontaties op het platteland ook de burgerbevolking treffen en leiden tot ontheemding, afpersing en beperkte bewegingsvrijheid. De departementen Nariño, Chocó, Antioquia en Arauca worden hierbij zwaar getroffen.

Tussen 1 januari 2019 en 23 september 2019 vonden er 2.852 veiligheidsincidenten plaats in Colombia met 372.662 slachtoffers, waarvan 362.592 burgers. Het hoge aantal burgerslachtoffers valt te verklaren doordat ook de personen wiens toegang tot diensten en hulp beperkt of belemmerd wordt door het gewapend conflict (319.521 personen) in rekening worden gebracht. Daarnaast zijn er de ontheemden (12.740 personen) en de slachtoffers van confinement (23.550 personen).

Het merendeel van de aangeduide gewelddadige incidenten in 2018 en 2019 zijn doelgerichte moorden, bedreigingen, aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur en aanvallen met geïmproviseerde explosieven. Daarnaast vonden ook gevechten plaats tussen overheidstroepen en gewapende groepen en tussen gewapende groepen onderling. Een vergelijking tussen 2018 en 2019 voor de periodes tussen 1 januari en 23 september toont een stijging in het aantal gewelddadige incidenten maar een sterke daling in het aantal slachtoffers. Voorts behoren gedemobiliseerde FARC-strijders,

mensenrechtenactivisten, politici, journalisten, sociale leiders en leiders van Afro-Colombiaanse en inheemse gemeenschappen, vrouwenrechtenactivisten en LGBT-activisten tot de groepen met een verhoogd risico. Verzoeker behoort geenszins tot deze risicoprofielen.

De situatie in de steden is ook van een andere orde. Volgens het International Institute for Strategic Studies (IISS) zijn steden geen geïsoleerde eilanden en worden ze getroffen en beïnvloed door conflictdynamieken via transnationale illegale handel en niet-statelijke gewapende groepen. Hoewel het gewapend en crimineel geweld aldus een impact heeft op de stedelijke centra, blijkt uit de geraadpleegde bronnen dat confrontaties tussen gewapende groepen amper burgerslachtoffers maken.

Uit de voorliggende informatie blijkt duidelijk dat de impact van het geweld regionale verschillen kent, en de bevolking op het platteland harder treft dan de stedelingen. Bovendien dragen vooral de inheemse en agrarische bevolking en Afro-Colombianen de gevolgen van het geweld. Drie jaar na het vredesakkoord ligt het niveau van geweld lager dan ervoor, maar is de socio-economische situatie in veel rurale gebieden amper verbeterd.

Concluderend kan uit de informatie in het rechtsplegingsdossier niet blijken dat het geweld in Colombia en de voornoemde departementen van die aard is om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Te dezen woonde verzoeker voor zijn vertrek uit Colombia in Bogotá. Uit de voornoemde COI Focus van 13 november 2019 blijkt dat IISS schrijft dat Bogotá geen sterke aanwezigheid kent van grote georganiseerde misdaadbendes, zoals bijvoorbeeld wel het geval is in Medellín. In plaats daarvan is de criminele wereld bevolkt door kleinere bendes met een veel beperkter bereik, vaak op het niveau van een buurt of een deelgebied ervan. Gewapende groepen met verschillende structuren en grootte opereren in de perifere regio van de stad, waar de staat in mindere mate aanwezig is, en beïnvloeden er de bevolking en de illegale economie, tot het punt dat ze de perifere gebieden bijna controleren. Voorts blijkt dat het aantal moorden in Bogotá lager ligt dan in andere steden in het land, maar dat er des te meer sprake is van straatcriminaliteit, vooral gewapende overvallen.

Hoewel dient aangenomen te worden dat crimineel en bende-gerelateerd geweld in sommige Colombiaanse steden, zoals Bogotá, inderdaad aanwezig is, kan noch uit de informatie in het administratief dossier, noch uit de informatie die verzoeker bij het verzoekschrift voegt, noch uit de informatie die verwerende partij bij haar aanvullende nota voegt, blijken dat het geweld in de Colombiaanse hoofdstad Bogota thans dermate hoog, algemeen verspreid en willekeurig is dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De informatie die verzoeker verstrekt over criminaliteit en terrorisme in Bogotá ligt immers in dezelfde lijn als deze die door verwerende partij wordt aangebracht, en waarin overigens ook rekening wordt gehouden met de autobomaanval op een politieacademie in Bogotá op 17 januari 2019, waarvan BBC News melding maakt. Wat betreft het door verzoeker voorgelegde reisadvies van de regering van het Verenigd Koninkrijk aangaande Colombia, kan bovendien worden opgemerkt dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Britten en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen. Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land. Dit reisadvies is bovendien niet gedateerd.

Gelet op het bijbrengen door verwerende partij van (referenties aan) de COI Focus "*Colombia. Veiligheidssituatie*" van 13 november 2019 en gelet op de devolutieve werking van onderhavig beroep, voert verzoeker in het tweede middel van zijn verzoekschrift niet dienstig aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich bij het nemen van de bestreden beslissing gebaseerd heeft, onvoldoende actueel is.

Voor zover verzoeker in het tweede middel nog aanvoert dat de COI Focus onvoldoende informatie bevat over de veiligheidssituatie in Bogotá, wijst de Raad erop dat verzoeker nalaat te duiden welke

concrete informatie nuttig voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in deze hoofdstad in deze COI Focus niet in rekening werd gebracht.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN